

Lap
362
362
367
375
375
376
378
388
382
383
383
391
391
394
394
394
395
395
397
402
408
410
411
412

KIS LAP

Ubb

ESZTIKE LEVELET IR FORGÓ BÁCSINAK. (Lásd a 15. l.)

A HEGYTŐI TÖRPÉK.

— Rege. —

Izabella nénitől.

FSMERITEK-E, kis olvasóim, a golyójátékot? Bizonyynal kevesen lesznek köztetek, a kik nem ismernék ezt a kellemes nyári mulatságot s örömmel ne csörtetnék a szép fényes márványgolyócskákat. E golyók pedig nagyrészt az Alpesek vidékéről kerülnek. A vad, zordon, sziklás alpesi vidékeken, hol semmi sem terem, hol zuhogva, tombolva esik a hegyipatak egyik szirtról a másikra, sok kis épületet láthatni, ezek a „golyómalmok“. A sziklák pompás márványkövet adnak s a szegény emberek itt ilyen golyók készítésével keresik kenyerüket. Ha ez nem volna, meg nem élhetnének és ép ezért e környék lakosságánál egy rege él, mely a jótékony hegyi szellemeknek vagy törpéknek tulajdonítja, hogy e golyókészítést ott az emberek megtanulták. A rege így szól:

Hajdanában, nagyon régen e sziklás vad hegység közt élt egy szegény favágó, nejével és két gyermekével. Egyik gyermek fiu volt, Jani; a másik leány, Gunda. Nagy szegénységben élt a kis család; a favágó egész nap kint az erdőben nehéz munkát végzett, felesége is eljárt hol ide, hol oda dolgozni, s Jani és Gunda többnyire magukra maradtak otthon s nekik kellett a házi munkát végezniök. És ha a háznál mindent rendbe hoztak, szabad volt fívezetniök a kecskét, ki a hegyekbe,

hol illatos füvecskén legelhetett, mialatt a két gyermek vigan játszott és dalolt a puha pázsiton. Nekik kellett behordani a télire való takarmányt a kecske számára és tüzre való fát is és mindezt jó kedvvel tették és örültek, ha valamivel segíthettek szülőiken.

Ily módon éledgeltek csöndesen s csak ha erős, viharos idő járt, akkor unatkoztak kissé a gyermekek, mert beszorultak a szűk szobácskába s ilyenkor, mi tagadás benne, megtörtént, hogy Jani csupa unalomból ingerkedett nővérel, míg ez végre sirva fakadt; hanem az ilyen civakodás nem tartott sokáig, csakhamar kibékültek. megölelték egymást s mire a nap ismét kiderült, már vigan ugrálva siettek kedvencz kecskéjökhoz, hogy a legelőre vezessék. A hegyek közt pedig nem féltek járni, mert ragadozó állatok ott nem tanyáztak, rablók pedig ugyan hiába támadták volna meg az ilyen szegény gyermekeket, legföljebb egy-egy darab fekete kenyeret találtak volna Jani átalvetőjében. Ekként tehát a két gyermeknek nem is igen volt valami mondani valója, mikor estéknként az erdőből visszatértek.

Hanem egy napon mégis történt valami, amit el kellett mondaniok jó szüleiknek.

Gyönyörű nyári reggel volt, midőn a két testvér, mint rendesen, a mezőnek tartott. Gunda a fazék fülét köténye sarkára kötötte, hogy akadálytalanul szedhessen virágot; Jani pedig ostordurrogatva ébresztgeté a hegy viszhangját és vigan dalolgotott hozzá.

Mindig feljebb-feljebb vonultak a hegyen, s a hol kecskéjük jó legelőt talált, leheveredtek a fűbe, jóízűen hemperegtek egy-egy kicsit le a hegyről s nem fáradtak bele, ismét és ismét fölászni, szóval úgy hanczúroztak, mint mai napság is szoktak a gyermekek.

Ily körülmények közt kissé megfélekedtek a kecskéről, s midőn épen odább akarták hajtani, — eltűnt volt. Jani gyorsan fölászott a hegyre tükön-bokron keresztül, úgy hogy szégyen Gunda majdnem lélekzetét veszti. A fiúnak semmi kedve sem volt többé dalolni, csak egyszer-kétszer durrantott ostorával, hogy a kecskének a jól ismert jelt adja, s azután hallgatózott, nem hallja-e a kecske mekegését, s ismét tova indult, Gunda pedig utána.

Végre majdnem egy óra múlva mintha a távolban mekegni hallotta volna a kecskét. A két gyermek arcza félelemtől s láztól égett; egy pillanatig pihentek, hogy lélekezethez jussanak, mert még magasabbra kellett mászniok a járatlan sziklás uton. Nem ismerték e tájat, annyira tévedtek már; kopár sziklafalak nyúltak a magasba, nagy kötömegek hevertek egymáson össze-vissza; nem az ő kedves mezőjük volt ez. Ily szikla-darabon állott a kecske s a fájdalmas hangon mekegett. Azonnal felmásztak, kezökkel a bozótba kapaszkodva s elérték a sziklát; de most ijedtek csak meg igazán, mert a kőszirtek közt két szemet láttak villogni. Már vissza akartak térni, midőn egy könyörgő hang üté meg füleiket: „Oh, ne hagyjatok el bajomban! Legyetek

jó gyermekek és segítsetek ki e mélységből!”

Jani bátor fiú volt, és jószívű is, mégis Gunda szoknyájába kapaszkodott, hogy a sziklához közeledék, honnan a hang hallatszott. Egy szürke emberke feküdt itt két kődarab közé ékelve s nem volt képes magán segíteni. Most már megjött Jani bátorsága s fél röfnyit nőtt e gondolatra: „Itt nincs mitől félni, itt majd segítetek!” Azonnal oda is ugrott, mialatt kiáltá: „Jer Gunda, itt dolgunk lesz!” A gyermekek most karjukkal a törpe feje alá nyultak s fölsegélék őt, azután másodszor is megfogták minden erejükből, de a törpe a fájdalomtól fölajdult. Végre mégis befejezték nagy munkájukat, miután tudniillik a köveket kissé elhengerítették s Jani lehajolt, hogy a törpe bele kapaszkodhassék nyakába. Így vite föl Jani s egy alacsony szikladarabra ültet. Még csak most tekintheték meg igazán. Igen kicsiny termetű volt, nem nagyobb Janinál, de arczán számtalan ráncz, mint ős aggastyánén; szakálla aczélszürkén omlott s egész testét egy avult szürke csuklyás öltöny fődte. Ily elaggott szakállas fiút még sohasem láttak, s majdnem nevetésre fakadtak volna, ha a törpe lába nem vérzik.

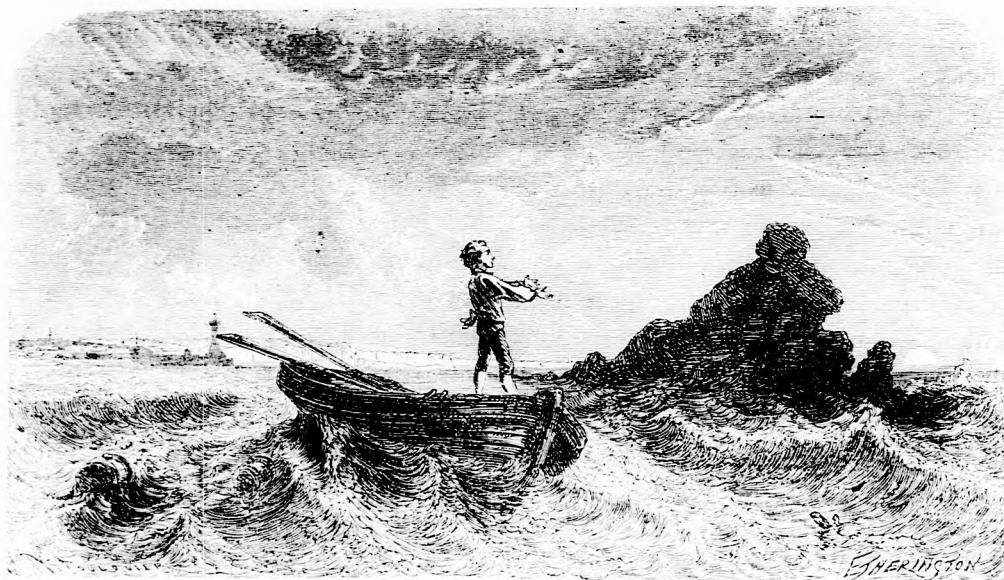
Gunda okos gazdasszonyka volt, s mindjárt tudta, mire van itt szükség. Fürkésző pillantást vetett körül, visszafojtott lélekzettel halgatózott és elsietett; ugyanis forrást fedezett föl. Ott megtöltte korsóját vízzel s visszasietett. Letérdelt a törpe mellé, ölébe vevé vérző lábát s így szólt:

„Fáj? meghiszem; ugyancsak mély seb. De várj csak, mindjárt jobb lesz; kimosom s úgy majd nem sajog anyyira.“

A törpe mosolyra fanyalítá ajkait, ámbar közelebb volt a siráshoz és Gunda jól végzé tisztét, mialatt Jani szánakozva szemlélé. Most Gunda szemeiből kiolvasá, mire van szüksége; leveleket szakasztott, mohát szedett, s elhozá

neki. Gunda mindezt a sebre tévé és saját kendőjével kötöze be, miközben nyájasan csevegett: „Ugy-e bár ez hűsít?“ A törpe igenlőleg biccentett fejével s szemei örömtől sugárzottak.

A seb végre be volt kötözve s a gyermekek a törpe lábaihoz telepedtek, mialatt kérdezik, mi történt vele s honnan jött? De a törpe válaszolá: „Csitt! csitt! A gyermekek ne legyenek kíván-

„NEM SOKÁRA MEGPILLANTÁ AZT A REJTÉLYES SZIRTET.“ (Lásd a 7. l.)

csiak; megsikamlott a lábam s elestem. Ha ti nem jöttetek volna, most roszul állna dolgom. Köszönöm szivességteket; de mi haszna! ha megis éhen kell halnom; már két napja, hogy éhen-szomjan e lyukban hevertem.“

Gunda azonnal fölugrott s kiáltá: „Azon könnyű segíteni, szegény emberke!“ s a kecskéhez sietett. Ez tudta,

mit kívánnak tőle s szeliden megállt, mialatt Gunda megfejté. A meleg tej habzott a sajtárban; Gunda nagy vigyázva odavivé, nehogy egy cseppet is kiöntsön belőle, s az üdítő italt az agastyán ajkához tartá, míg Jani elővette zsebéből a kenyeret. Hogyan izlett ez az öregnek! Miután azonban éhét és szomját némiképp csillapítá, a gyer-

mekeket szintén evésre akarta birni, de ők vonakodtak; Jani ugy vélekedék: hogy két napi böjtre alig elégséges az s ők reggel otthon már ettek volt, estére ismét kapnak valamit, a kecske

is majd csak ad még számukra egy kis tejecskét. Ez tetszett a törpének s mindkettőjük arcát megsimogatván, mondá: „Legyetek jó gyermekek; de várjatok csak! Még én is majd megjutalmaz-

W. THOMAS. 36.

„ESETLEG ÉPEN AMA SZIRT FELÉ IRÁNYOZTÁK CSÓNÁKJOKAT.” (Lásd a II. I.)

lak benneteket.“ De ezek mosolyogva gondolák, hogy az agg emberkének aligha lesz valamije; hanem ezt ki nem mondták. De hogy kedvét ne szegjék, Gunda újra megfejté a kecskét s most ők is ittak a tejből.

Midőn már mindnyájan jóllaktak volt, azt kérdé a törpe: „Most már mondjatok el nekem valamit hazátokról és arról, hogyan kerültetek ide. Szeretném tudni, kicsodák az én kis jóltevőim?“

Jani nagyot nyújtózott és gondolá:

„Ennek ugyan nem lehet oka engemet kicsinynek nevezni; akkora csak vagyok mint ő, s ha még akkora szakállam lesz, mint az övé, sokkal nagyobb leszek nálnál.“ De ezt ismét elhallgatta, mert szülei szigoruan tiltották a betegek és szerencsétlenek gunyolását. Lefeküdtek a törpe mellé a fűbe s mindent elbeszéltek, mit csak ez tudni vágyott; kis vártatva oly bizalmasak lettek, mint régi jó barátok. Ezalatt telt az idő s a hazamenetelről kellett gondoskodniok. Gunda aggódott a beteg miatt s mondá:

„Mit tevők legyünk veled? Menni nem vagy képes, s mi nem birunk ily hosszú uton vinni. — Már itt kell meghálnod, de jó puha ágyat készítettünk számodra; jer Jani!“

A gyermekek száraz lombot hordtak össze, mohból párnát készítettek s a törpét, ki féllábon sántított tova, nyughelyéhez vezették. Kényelmesen kinyújtózott s ismételve mondá:

„Jó gyermekek! jó gyermekek! Sohasem fogom ezt elfeledni.“

„Isten oltalmazzon! holnap reggel ismét eljövünk s egész nap nálad maradunk.“

Ezzel távoztak, de jól megjegyzék maguknak az utat, hogy ismét rátalálhassanak. A törpe fejére s szemeire voná csuklyáját s ha visszatekintettek volna is, már nem látthatták volna őt.

(Folyt. köv.)

A RUT HASONMÁS.

(Képpel a 16. l.)

KRIK majom, krik! Berzenkedel,
Hogy boszantlak arczképeddel?
Vicsorítod fogadat?
No, csak ne hagyj magadat!

Mérged nem segít a bajon,
Mert ez itten csak fa-majom.
Csak ha rángatom, mozog.
Csak is ekkor vicsorog.

Azért majom urú, csinján,
Megtérsz te a magad kínján,
De ha nem? Majd nap-hosszant
Az ugróczom megboszant.

A MI ÖZIKÉNK.

(Képpel a 12. l.)

A MI kedves özikénk
Olyan okos, oly kezes:
Velünk játszik, lehajol
S apró fűvecskét keres.

A mi kedves özikénk
Olyan hű és oly okos;
Csak kedvünkre szolgál ő.
Bánatot sohsem okoz.

Csak hogy igaz mi igaz,
A dolognak nyitja van:
Azért hű s azért okos —
Mert nyakában póráz van.

KÁROLY URFI A DUNÁN.

(Képekkel a 4. és 5. lapokon.)

DORKA néni, mi baja? Miért sir! — kérde Juczika reggel a piacon egy tisztes polgárasszonytól, ki zokogva járt-kelt és nézegetett szét.

„Hejh! nagy az én bajom kedves leányom!” felelt Dorka néni.

„Micsoda? Tánvalami szerencsétlenség érte?”

„Oh! És még mekkora! Egyetlen fiam Károly tegnap délután eltűnt s mostanig is hiába keresem! Bizonyosan a Dunába fult, vagy más baja esett!”

És szegény Dorka néni ismét keserves zokogásra fakadt s a jó ismerősök nem tudták megnyugtatni. (Lásd a 13. l.)

Dorka néninek valóban, ha nem is egészen, de féligmeddig igaza volt; A Károly gyereket elég nagy baj környezte, miképen azt mindjárt meglátjuk, ha kissé nyomába járunk, hová lett az eltűnt fiú.

Károly öreg özvegy anyjával egy szép kis dunaparti városkában élt; a város fölött magas hegyormon ősi várom emelkedett s Károly és pajtásai sokszor mászkáltak e romok közt és mesélték egymásnak, a mit az ódon várról tudtak. A rege azt beszélte, hogy itt hajdan egy duszgazdag ur lakott, hanem egyszer aztán ellenségei megtámadták és menekülnie kellett. Kincseit nem vihette magával s a várbán sem merte elrejtetni, mert félt, hogy ott megtalálják. Éjjel tehát csónakra ült s a Dunán levezett egy körülbelől

negyed mérföldnyire a folyó közepén magányosan álló sziklához s ott rejté el kincsét, — mely aztán ott is maradt, soha senki sem tudta megtalálni.

Ezt a regét Károly többször hallotta s ez nagyon furdalta fejét. Nem tudta, higye-e vagy sem. Mindenképen szeretne volna pedig azt a sziklát közelről látni.

Károly derék, szorgalmas, bátor gyerek volt, hibája épen kissé tulságos bátorságában rejlett; ez már nem is bátorság volt, hanem gondatlan vakmerőség, mely őt már többször bajba keverte, míg most aztán nagyon keserű leczkét kapott. Addig-addig töprenkedett ugyanis ama rejtélyes szikla fölött, míg végre egy délután, midőn épen a Duna partján sétált, ilyenformát gondolt:

„Mért töröm rajta annyit a fejem? Hiszen nincs könnyebb, mint odajutni és megnézni, milyen az a rejtélyes szikla, van-e ott valami kincs. Van itt halászcsonak elég, beülök egybe, a viz magától levisz oda, könnyű szerrel meggyőződhetem, mi igaz van a sok beszédben.”

És a nélkül, hogy tovább gondolkodott volna, beugrott egy csónakba, eloldotta és betolta a szabad Dunára. A viz lassan vitte a csónakot s Károly inkább csak mulatságból evezett s ropant gyönyörűséget talált a csónakázásban.

Nemsokára megpillantá azt a rejtélyes szirtet, mely egészen magányosan állt ott a viz közepén; Károly nagy kíváncsisággal nézett feléje s egyenesen

oda irányozta a csónakot; most már jobban forgatta az evezőt is és végre odaért a szirthez. (Lásd a képet a 4-ik lapon.) Gyorsan fölugrott, lecsapta az evezőt és egy szökkenéssel kint volt a csónakból a szikla alján; oly mohó kíváncsisággal nézte a mohlepte, kopár szirtet, hogy a csónak megkötéséről egészen megfeledkezett s midőn néhány percczel

később hátranézett, — a viz már messze távolban sodorta magával a csónakot.

Károly ijedten sikoltott föl, — fogva volt a kopár sziklaszigeten, nem mozdulhatott onnan. Tudott ugyan kissé uszni, — de hogy a hatalmas Dunát keresztül uszsa, arra nem is gondolhatott; emberek pedig csak nagy ritkán tévedtek erre a tájra, segítségre

Pistika kis öcsöse.

— Piczi történet 4 rajzban. —

I.

Ej, minek álljak
Vajh, mire varjak,
Itten a kertben egyes-egyedül?
Kedves a rózsá, de nem szárad; ill.

Jó anyáskám ágyban fekszik
Sokat szenved nem nevet,
Óh csak lennék, mely vidítsa
Jó, iratos kis fűvet!

tehát nem számolhatott. Elmult most már minden kíváncsisága, kivált miután látta, hogy bizony ezen a kopár kis sziklaszigeten épenséggel semmi sincs.

A menekülésre módot sem tudott találni s félelmében sirt, kiabált, — de ez mind nem használt. Lassanként sötétedett, az éj beköszönt s Károly barátunk rettegése mindinkább növekedett

. . . Mit csináljon . . . ha kiuszni próbál, bizton belefut a vízbe . . . ha marad, éhen hal.

Ilyféle rémes gondolatok gyötörték s végre is nem maradt egyéb hátra, mint lefeküdni a kemény sziklára s ott aludni át az éjszakát. Keserves éj volt ez s Károly u:fi százszor is megbánta könnyelmű vakmerőségét és

II.

Tudjátok-e fiúk, lányok! . . .
Jaj de hogyan is tudnátok?
Testvérkét hozott az angyal
Kora hajnal!

Halljátok hogyan kiáltoz
A kis táltos?
Jösztek hát s nézzétek meg
Az én kis testvéremet!

fogadta, hogy csak most meneküljön, majd jobban meggondolja máskor mit cselekszik.

Megvirradt végre, gyönyörű tavaszi nap ragyogott a síma víztükrön, de Károly most ezt nem igen találta szépnek, csak azon gyötrődött, hogyan meneküljön?

Bizony nem tudom, menekülhetett

volna-e valaha s nem halt volna e éhen a kopár sziklán, ha a véletlen szerencse nem kedvez neki. Egy közel fekvő dunamenti faluban ugyanis lakott egy birtokos, ki a szép napot arra akarta használni, hogy kissé csónakázzék. Szép vitorlás hajócskája volt, ebbe ült leányával és fiával s vígan ringatóztak a vízen. Esetleg éppen ama szirt felé irá-

III.

Látjátok itt a kicsit?
Csitt no, csitt!
Az álmát megzavarnátok,
Ha nem szűnik a lármátok,
Szószke baja göndörödik,
Kerek arca pöndörödik
S szeme kék
Mint az ég.

Sokat tud már a hamis,
Ébredni s aludni is
Mostan nyitja a szemét
S vígan tekint szerteszt,
Jaj, eszem a képedet!
Jaj, te aranyos fiúcska,
Be szeretlek tégedet!

nyozták csónakjokat (lásd az 5. lapon,) s midőn közelébe értek, bámulva vették észre, hogy ott egy fiu áll és kiáltoz feléjük. Mindjárt tudták, hogy ott valami baj van, oda eveztek s néhány perczel később Károly, éhségtől és ijedségtől kimerülten, a csónakba lépett, — meg volt mentve.

Ebédre már otthon volt s képzelték,

milyen jó éltvágygyal falatozott huszonnégy órai böjtölés után. Jó máma pedig úgy örült menekvésén, hogy ez egyszer nem is büntette, gondolván, hogy az átszenvedett ijedelem ugyanis elég büntetés volt. Nem is felejté ezt Károly urfi ezután soha sem.

Kis öcsém, ez itt világ,
Ez itten meg kicsi virág.
Itt a földön bokor, erdő,
Az égen meg báránfelfő.
A mezőkön méhe, lepke,
A fán esiz, a tetőn fecske.
De hogy azt a nagy napot,
Azt a fényes kalapot,

Ki csinálta, megsugom —
Biz azt magam sem tudom.
Haném azért babának
Ne legyen rá gondja,
Mert ha éppen úgy akarod
Anyánk majd megmondja.

A MI ÖZIKÉNK. (Lásd a 6. l.)

A TEVE A PUSZTÁBAN.

— Mese. —

KORA hajnal volt s az afrikai végtelen sivatagon egy nagy karaván ballagott lassan előre. A tevék, megterhelve különféle drága porcékával, kimért léptekkel haladtak, mellettök a hajcsárok, — jókedvűen mindnyájan, mert még csak első napján valának utazásuknak.

A teherrel súlyosan megrakott tevék egyike mellett baktatott egy fiatal teveborjucska is, mely még nem volt alkalmas teherhordásra s könnyebb szerrel lépegetett anyja oldalán.

„Anyám, nagyon nehéz a teher, melyet rád raktak?” kérde egyszer a kis

„És szegény Dorka néni ismét keserves zokogásra fakadt.” (Lásd a 7. l.)

„Nehéz bizony; de azért el lehet viselni. Majd tapasztalni fogod te is; mindenki megkapja a maga terhét annak idején, ha kinőtt a gyermek-korbói.”

„Mégis jobb békésen viselni a terhet,” szólalt meg egy másik öreg teve, „mint munka nélkül de kalandok és veszélyek közt élni. Egyik rokonom a beduinok közt volt, a beduinok pedig vad, verekedő emberek. Egy útközetben szegény rokonom, kinek hátán a beduinok

vezére ült, puszkagolyótól találva, holtan rogyott össze.”

Ilyformán beszélgettek a tevék, közben-közben hosszú ideig hallgattak, mert a hőség rettenetes volt: ember és állat alig birt lihegni. Egyik nap mult a másik után, de a czél még nagyon messze volt s előttök még mindig csak végtelen homoksivatag. A

teve-hajcsárok nyájas szavakkal, dalolgatással biztatták a tevéket s a hű állatok lankadatlanul lépdeltek

előre, mintha tudnák, hogy most az emberek s a sok drága kincs sorsa egészen tőlök függ.

„Fáradt vagyok!” szólta a kis teve gyakran; de anyja mindig azt felelé:

„Légy erős! feszítsd meg erődöt, — addig kell hozzá szokni a fáradoalmakhoz, míg fiatalok vagyunk, mert különben későbbi napjainkban nem bírjuk elviselni a reánk nehezedő terhet.“

Mikor már ötödnapja tartott az utazás, hallgatag, lankadtan ballagott az egész karaván; vizet már három napja nem is láttak, a magukkal hozott készlet elpárolgott, — ha még sokáig nem akadnak forrásra, mi lesz belőlök! A kis teve épen ezen aggódott, midőn hátuk mögött nyöszörgés és egy hajcsár szitkozódó szavai hallatszának.

Egyik hajcsár ugyanis, látván hogy tevéje már alig bír tovább menni, a teher egy részét levette róla s eldobta csak hogy legalább a többit megmentse. Egy másik hajcsár azonban, mértéktelen birvágytól hajtva, fölszedte az eldobott portékát s fölrakta saját tevéjére mely pedig már különben is sulyosan meg volt terhelve. Da a teve nem bírta sokáig a tulságos terhet, összeroskadt és meghalt; a haszonleső hajcsár pedig kénytelen volt minden szitkozódása daczára most már ott hagyni saját portékáit is, mert nem volt ki vigye; azonfölül elvesztette tevéjét is.

„Ez méltó büntetése mértéktelen haszonleséséért,“ szolt az öreg teve. „Addig, míg nem tulságos a ránk rótt teher, viseljük; de ha a mértéket meghaladja, összeroskadunk és saját kárával bünhődik, a ki nem ismer irántunk igazságot.“

Megint ballagtak csöndeskén tovább; a kis teve majd eldölt a szomjtól s mindig kérdezgeté, mikor érnek már forráshoz. Egyszer nem igen messzi

távolban hirtelen bájos liget tűnt föl, csörgedező patakkal, árnyas bokrokkal s a kis teve ujjongva fölkiáltott:

„Ah! végre elértük! Nézd anyám, ott van víz, van hüvös árnyék — — siessünk oda, siessünk oda!“

„Ments isten, kedves fiam, hogy e csábító kép után induljunk! Ez nagy veszedelembé vinne, menthetetlenül eltévednénk a sivatagban. Vége annak, aki szemkápráztató látszatért eltér a helyes iránytól, mely nehézségekkel jár.“

A kis teve nem értette s bizony nem is hitte és kissé boszankodott; de mekkora volt meglepetése, midőn néhány perczczel később ismét föltekintvén, a tündéri tájkép helyett már ismét csak a homoksivatagot látta, — a délibáb eltűnt!

Hatodik nap már-már alig bírta a karaván folytatni útját; a szomj, lankadság elerőtlenített embert és állatot egyaránt s kétségbeesés kezdett meglepni mindenkit, midőn egyik öreg teve hirtelen magasra nyujtá nyakát, szaglálózott és aztán ereje végső megfeszítésével gyors ügetésnek indult. A hajcsárok ennek nagyon megörvendettek, mert tudták, hogy a teve messze földre megérzi a forrást; ujult reménnyel folytatták tehát útjokat és végre elértek egy kis pálmafa-ligethez, melyben kellemes forrás bugyogtatá üdítő vizét. Mindenki olthatá szomját, a tevékről leszedték a terhet, hogy pihenjenek az árnyékban s miután kinyugodtak, friss erővel indultak ismét utnak és szereucsésen megérkeztek utazásuk célpontjához.

E S Z T I K E
LEVELET IR FORGÓ BÁCSINAK.

(Képpel a czimlapon.)

KEDVES, öreg Forgó bácsim!
Itt a parolám és pácsim,
Csókolom a szívedet,
Írok neked levelet.

Hét esztendőös multam épen,
Tudok már olvasni szépen;
Csak a tollal, bácsikám,
Nem tudok még bánni ám.

Megsugom, hogy ki ír neked
Ilyen hosszú, nagy levelet:
Én vagyok az Esztike,
Papa legkedvesbiké.

Nem ismeresz? Ezt ugy is sejtém,
Annál jobban ismerlek én.
Hiszen te vagy én nékem
Kedves heti vendégem.

Ha rákezesz a mesére,
Gyorsan rakok mindent fére,
Meséidet hallgatom,
Dálaidat dalolom.

Földavánnyal akárhánnyal,
Fogas kérdéssel, talánnyal
Mulattatál engemet,
Oh, mint köszönöm neked.

S ha kis agyam hébe-hóba
Megakadt a rejtett szóba:
Egyet nyögtem s azután
Meg volt fejtve a talány.

Látogass meg minél többször,
Egy héten vagy tizenöttször,
Mindannyiszor zengi szám:
Isten hozott, bácsikám!

Jöjj és tanits, jöjj, mulattass,
Enyelegve, játszva oktass,
Kéri legkissebbiké
Híveidnek

Esztike.

A SEGITSÉG.

EREJE teljes mefeszítésével is alig bírta már a szegény ló huzni a súlyosan megrakott szekeret. Ekkor egy pacsirta ráült a megterhelt szekérre és dalolt, — dalolt oly szépen, oly vidőtőlag, hogy egészen fölviillanyozta a szegény lovat, mely egyszerre, mintha új erőt nyert volna, sokkal könnyebben bírta a nagy terhet, mint azelőtt.

Már most mondjátok meg, hogy a kis pacsirta, mikor a szekérre ült, a terhet növelte vagy csökkentette-e?

BETÜTALÁNY.

— Toldy Jánostól. —

1. 3. Ételünknek izt ez ad.
1. 2. 3. A kimondott gondolat.
3. 4. 4. Egy tagunknak a neve.
6. 7. 8. 9. A barmoknak fekhelye.
4. 8. 9. Várnak düledéke ez.
4. 8. 1. 2. Nem jó aki ilyet tesz.
9. 6. 5. Gyümölcsben élteve él.
9. 6. 7. 8. 9. Hajtja ló, vagy víz, vagy szél.
1. — 9. Éltünknek tartalmat ad,
Nos mi vagyok? — mondd ki hát!

FELADVÁNYOK A MAGYAR
TÖRTÉNELEMBŐL.

— Hám Sándortól. —

Ki volt azon nevezetes magyar hős,
a kinek vezetéknévében nem volt más
magánhangzó három i betűnél?

*

Hol történt az a nevezetes ütkö-
zet a török és magyar között, mely-
nek első részét ember eszi, másik ré-
szén állat legel?

A RÚT HASONMÁS. (Lásd a 6. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Pest, bálvány utca 9. sz.
 Nyomatott Deutsch testvérek könyv- és könyvnyomdai műintézetében Pesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
 Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.